

3) För det fall att den första frågan ska besvaras nekande:

Vilka krav ska uppställas på verksamhetens art eller det sammanhang i vilket den utövas såsom verkligt, legitimt och berättigat yrkeskrav mot bakgrund av organisationens etiska grundsyn enligt artikel 4.2 i direktiv 2000/78/EG?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling (EGT L 303, s. 16).

Överklagande ingett den 28 juli 2016 av mobile.de GmbH, tidigare mobile.international GmbH, av den dom som tribunalen (åttonde avdelningen) meddelade den 12 maj 2016 i mål T-322/14 och T-325/14, mobile.international mot EUIPO - Rezon

(Mål C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Rättegångsspråk: Deutsch

Parter

Klagande: mobile.de GmbH, tidigare mobile.international GmbH (ombud: advokat T. Lührig)

Övriga parter i målet: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet, Rezon OOD

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- ogiltigförklara den dom som tribunalen meddelade den 12 maj 2016 i mål T-322/14 och T-325/14, och
- förplikta Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den överklagade domen åsidosätter artikel 57.2 i förordning nr 207/2009 ⁽¹⁾ jämförd med reglerna 22.2 och 40.6 i förordning nr 2868/95 ⁽²⁾, eftersom tribunalen däri och i strid mot de allmänt erkända tolkningsprinciperna inom den juridiska metodläran har tolkat begreppet "Bevis på användning" i artikel 57.2 i förordning nr 207/2009 på ett sätt som skiljer sig från det i reglerna 22.2 och 40.6 i förordning nr 2868/95. Olika tolkning av ett och samma begrepp i förordningarna nr 207/2009 och nr 2868/95 strider mot rättssäkerhetsprincipen och principen om rättslig klarhet. Dessutom har tribunalen inte beaktat den omständigheten att reglerna 22.2 och 40.6 i förordning nr 2868/95 utesluter ett för sent inlämnande av bevismaterial i annulleringsförfaranden. Artikel 57.1 i förordning nr 207/2009 är inte tillämplig och har inte heller åberopats av EUIPO, varför varken överklagandenämnden eller tribunalen kan stödja sig på detta.

Den överklagade domen strider också mot artikel 76.2 i förordning nr 207/2009, eftersom tribunalen gjort sig skyldig till ett rättsligt fel när den utgått från att denna bestämmelse kan tillämpas trots att reglerna 22.2 och 40.6 i förordning nr 2868/95 utesluter dess tillämplighet i ogiltighetsförfaranden på grund av en systematisk tolkning av regel 50.1 tredje stycket i förordning nr 2868/95. Dessutom är inte villkoren i artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 uppfyllda, eftersom intervenienten inte någon gång under hela förfarandet har lämnat någon legitim grund för varför de räkningar som vederbörande från början haft i sin besittning inte har lagts fram i tid. Tribunalen har alltså tillämpat artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 fel, eftersom det mot bakgrund av det framskridna förfarandet och de allmänna omständigheterna utesluter att de för sent framlagda bevisen beaktas. Därutöver har tribunalen framställt de faktiska omständigheterna felaktigt genom att slå fast att de i överklagandet framlagda räkningarna inte utgör "ytterligare" eller "förttydligande" bevis.

Tribunalen har prövat varken de fonetiska eller de begreppsliga skillnaderna mellan de faktiskt använda varumärkena och sammantaget inte utgått från helhetsintrycket utan enbart från enstaka beståndsdelar och således tillämpat artikel 15.1 a i förordning nr 207/2009 felaktigt.

Tribunalen har beaktat uppenbart irrelevanta bevis, trots att dessa saknat datering och legat utanför den relevanta tidsperioden. Därmed har tribunalen tillämpat artikel 57.2 i förordning nr 207/2009 jämförd med reglerna 22.2 och 40.6 i förordning nr 2868/95 felaktigt.

Tribunalen har gjort sig skyldig till ett rättsligt fel när den antog att den inte var skyldig att pröva invändningen om rättsmissbruk. Tribunalen prövade inte alls invändningen om preskription.

Tribunalen har slutligen genom den överklagade domen åsidosatt artikel 64.1 i förordning nr 207/2009, eftersom den inte har beaktat den omständigheten att överklagandenämnden logiskt sett borde ha upphävt och återförvisat invändningsenhetens beslut enbart i den del det avsåg tjänsterna "reklam i samband med fordon" och fatta slutligt beslut avseende de övriga tjänsterna, för vilka användning inte bevisats, samt delvis avslagit begäran om annullering på grund av bristande bevisning om användande genom att meddela ett rättskraftigt avgörande.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 207/2009 om Gemenskapsvarumärken (EGT L 78, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärken (EGT L, 303, 1995, s. 1).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) den 4 augusti 2016 –
Acacia Srl und Rolando D'Amato mot Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG**

(Mål C-435/16)

(2016/C 419/38)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesgerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Acacia Srl, Rolando D'Amato

Motpart: Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG

Tolkningsfrågor/Giltighetsfrågor

1) Är tillämpningen av skyddsmekanismer i den mening som avses i artikel 110.1 i förordning (EG) nr 6/2002 ⁽¹⁾ begränsad till sådana formgivningar som utgör delar vars form slutgiltigt har fastställts genom det ursprungliga utseendet av den sammansatta produkten, vilket får för konsekvens att kunderna inte har möjlighet att fritt välja produkt, såsom fälgar för motorfordon?

2) För det fall fråga 1 besvaras nekande:

Är de skyddsmekanismer i den mening som avses i artikel 110.1 i förordning (EG) nr 6/2002 endast tillämpliga på erbjudanden som avser produkter med identiska utformningar, närmare bestämt färg- och storleksmässigt identiska som de ursprungliga produkterna?

3) För det fall fråga 1 besvaras nekande:

Gäller de skyddsmekaniserna i den mening som avses i artikel 110.1 i förordning (EG) nr 6/2002 till förmån för leverantör av en produkt som utgör intrång i den aktuella formgivningen endast när denna leverantör objektivt säkerställer att produkten uteslutande förvärvs i reparationssyfte och inte i andra syften, exempelvis för uppgradering eller specialanpassning av den sammansatta produkten?

4) För det fall fråga 3 besvaras jakande:

Vilka åtgärder ska leverantören av en produkt som i princip utgör intrång i den aktuella formgivningen vidta för att objektivt säkerställa att dennes produkt endast förvärvs i reparationssyfte och inte i andra syften, exempelvis för uppgradering eller specialanpassning av den sammansatta produkten?